

fri zone meddelte Guyanas repræsentant, at hun ikke kunne stemme for det foreliggende forslag på grund af den diskriminerende virkning, som konventionens art. 25 medførte i relation til Guyana. Ifølge gængs fortolkning afskærer art. 25, stk. 2, jfr. stk. 1, i realiteten lande, der tidligere har været underkastet en ekstrakontinental magt, og som har et endnu uafgjort territorielt tvistemål med en latinamerikansk stat, fra at blive medlemmer af konventionen, uanset at det pågældende land, som f. eks. Guyana, ligger inden for det i konventionen beskrevne geografiske område.

Afstemningen om resolutionsforslaget i I. udvalg blev herefter udsat to gange, for at parterne kunne få tid til at forhandle sig til rette om en for alle acceptabel resolutionstekst.

Det var åbenbart, at Guyana nød en vis støtte for sit standpunkt blandt flere afrikanske lande. Under forhandlingerne fremkom et ændret resolutionsforslag, der i en ny præambuler paragraf, foreslået af Jamaica, bekræftede signatarmagternes hensigt til at lade alle eksisterende stater inden for konventionszonen blive medlemmer af konventionen uden begrænsninger. Ændringen var imidlertid ikke acceptabel for Guyana, der ønskede optaget en operativ bestemmelse, der anbefalede slettelse af enhver diskriminatorisk bestemmelse i konventionen. De øvrige latinamerikanske lande afviste indsættelsen af en sådan bestemmelse under henvisning til, at de som signatarmagter ikke kunne anbefale traktatændringer i en resolution, til hvilken de selv var medforlagsstillere.

Under afstemningen om det senest ændrede latinamerikanske resolutionsudkast undlod Guyana at fremsætte et ændringsforslag, men indskrænkede sig i stedet til i en velformet, men stærkt udfordrende stemmeforklaring at angribe Venezuela for dets erklærede hensigt om at søge at hindre Guyanas eventuelle medlemskab af konventionen på trods af en nyere og lempeligere fortolkning af art. 25, hvorefter Guyana skulle kunne blive egentlig medunderskriver af konventionen. Guyana afsluttede imidlertid sit heftige indlæg med at erklære, at man af hensyn til forslagsstillernes fundamentale og anerkendelsesværdige målsætning ville nøjes med at afstå på resolutions-

forslaget. Venezuela søgte at afvise angrebet ved at erklære, at FN i hvert fald ikke var det rette, endelige kompetente forum for indførelse af ændringer i konventionen.

Før og efter afstemningen fremkom stemmeforklaringer fra i alt 31 lande, hovedsagelig afro-asiatiske og østlige stater samt bl. a. Belgien, Østrig, Canada, Australien og Frankrig.

Det store antal stemmeforklaringer skål sikkert ses på baggrund af de fleste landes ønske om at få deres til en vis grad ambivalente holdning direkte til resolutionen og indirekte til konventionen ført til protokols. Alle talerne, med undtagelse af de østlige repræsentanter, udtrykte således deres store tilfredshed med, at det var lykkedes at afslutte en konvention om Latinamerika som atomfri zone, men, i særdeleshed de afrikanske lande, ytrede samtidig betænkeligheder ved indirekte at støtte en konvention, der indeholdt diskriminatoriske bestemmelser, der i realiteten var begrundet i uafklarede grænsetvister. Disse forbehold bør ses i lyset af såvel de afrikanske landes tidligere under debatten erklærede interesse i en tilsvarende konvention for Afrika, som den omstændighed, at en række af disse lande ligeledes har endnu uafklarede indbyrdes grænsebrugsproblemer, som er en arv fra kolonitiden. De afrikanske landes holdning til resolutionsforslaget kom herefter øjensynligt til at bero på en hensynsafvejning, der for flertallets vedkommende førte til en positiv stemmeafgivning, medens et mindretal, herunder de mere østvenlige stater, mente at burde undlade at stemme.

Resolutionsudkastet vedtoges med 79 stemmer for, ingen imod, medens 21 afstod. For resolutionen stemte samtlige latinamerikanske lande med undtagelse af Guyana og Cuba, samtlige vestlige lande, undtagen Frankrig, flertallet af den afro-asiatiske gruppe samt Rumænien. Sovjetblokken, med undtagelse af Rumænien, afstod fortrinsvis under henvisning til tilstedeværelsen af amerikanske baser i området samt til transitretten gennem Panama-kanalen. Algeriet, Cameroun, Congo (Brazzaville), Ghana, Guyana, Kenya, Maldiverne, Mauritanien, Tanzania, Uganda og Zambia afstod under henvisning til de ovenfor anførte hensyn. Frankrig afstod af legalistiske